

OPĆINSKI KAZNENI SUD U ZAGREBU		
2 PRIMLJENO		
neposr. poštom	05-12-2013	obično prepor.
U prim. pfil. prijejava kn		

Poslovni broj: 6 Kž-1121/13-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE P R E S U D A

Županijski sud u Zagrebu, kao drugostupanjski sud, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Sonje Primorac Lahovski kao predsjednice vijeća te Jasne Pavičić i Dušanke Zastavniković Duplančić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Sanje Bračić kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv I okrivljenog TOMISLAVA BRACANOVIĆA i dr. zbog kaznenog djela iz čl. 200 st. 2 Kaznenog zakona („Narodne novine“ br. 110/97, 27/98, 50/00, 129/00, 51/01, 111/03, 190/03 – odluka Ustavnog suda, 105/04, 84/05, 71/06, 110/07, 152/08 i 57/11 – u dalnjem tekstu: KZ/97), rješavajući po žalbama privatnih tužitelja Ante Čovića i Line Veljaka izjavljenim protiv presude Općinskog kaznenog suda u Zagrebu, broj K-40/11 od 03. srpnja 2013. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 26. studenog 2013. godine,

p r e s u d i o j e

O d b i j a j u se kao neosnovane žalbe privatnih tužitelja Ante Čovića i Line Veljaka i potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom I okrivljeni Tomislav Bracanović, II okrivljeni Pavel Gregorić, III okrivljeni Tomislav Janović i IV okrivljeni Davor Pećnjak temeljem čl. 354 toč. 3 Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ br. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02, 62/03 – pročišćeni tekst i 115/06 – u dalnjem tekstu: ZKP/97) oslobođeni su od optužbe da bi počinili kaznena djela iz čl. 200 st. 2 KZ/97, činjenično opisana u toč. 1 i 2 izreke te presude. Temeljem čl. 123 st. 3 ZKP/97 privatni tužitelji Ante Čović i Lino Veljak su obvezani naknaditi troškove kaznenog postupka u paušalnom iznosu od po 1.000,00 kuna svaki, a također su dužni solidarno naknaditi nužne izdatke I, II, III i IV okrivljenika kao i nužne izdatke i nagradu njihovih branitelja u iznosu koji će biti određen posebnim rješenjem.

Protiv navedene presude pravodobno su žalbu podnijeli privatni tužitelji Ante Čović i Lino Veljak po svom punomoćniku Dragomiru Jukiću, odvjetniku iz Zagreba, te privatni tužitelj Ante Čović osobno, uvodno navodeći da se žale zbog svih zakonskih

razloga, no iz sadržaja žalbi proizlazi da se žale zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Predložili su da se pobijana presuda ukine i predmet vratí na ponovno suđenje odnosno podredno da se ista preinači.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Žalbe nisu osnovane.

Nasuprot tvrdnjama privatnih tužitelja, pobijana presuda sadrži jasne i valjane razloge o svim odlučnim činjenicama, pa tako i o tome zbog čega je sud zaključio da nije dokazano da su okrivljenici počinili kaznena djela za koja se terete. Pobijajući presudu iz ove zakonske osnove žalitelji zapravo upiru na pogrešno utvrđeno činjenično stanje. Stoga niti ne postoji bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 367 st. 1 toč. 11 ZKP/97 na koju ukazuju privatni tužitelji u svojim žalbama. Također, ispitujući prvostupanjsku presudu u smislu čl. 379 st. 1 toč. 1 ZKP/97, nije utvrđeno ni postojanje drugih povreda odredaba kaznenog postupka na koje ovaj drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Nisu u pravu privatni tužitelji ni kad u žalbama tvrde da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje. Nasuprot tvrdnjama žalitelja, prvostupanjski sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na osnovi njega izveo pravilne zaključke, što je valjano u svim odlučnim činjenicama obrazložio u svojoj presudi.

Naime, nakon što je u pobijanoj presudi prvostupanjski sud detaljno i iscrpno reproducirao sadržaj svih izvedenih dokaza, kako materijalnih tako i personalnih, pa tako i obrane svih okrivljenika, potom iskaze samih privatnih tužitelja, a koji su saslušani kao svjedoci te svjedoka Milene Žic Fuchs, Mislava Ježića, Marka Petraka, Vlatka Silobričića i Branka Despota, iste je i valjano i savjesno ocijenio i to kako svaki dokaz sam za sebe tako i u međusobnoj vezi.

Potom je i osnovano zaključio da u ovom postupku nije sporno da su okrivljenici napisali, potpisali i poslali na više adresa, a pobliže navedenih u činjeničnom opisu kaznenih djela, prijavu s naslovom „Prijava dr. sc. Ante Čovića, dr. sc. Line Veljaka i dr. sc. Branka Despota zbog neetičnog postupka, iznošenja lažnih podataka o radovima dr. sc. Ante Čovića prilikom izbora dr. Čovića u zvanje redovitog profesora“. Nesporним je utvrđeno i da je ta prijava postala pristupačna većem broju osoba.

Sud pravilno zaključuje i da je nesporno da su okrivljenici za privatnog tužitelja Antu Čovića naveli kako ne ispunjava uvjete za napredovanje, da su lažno prikazani njegovi znanstveni rezultati i publikacije te da mu je nezasluženo omogućeno znanstveno napredovanje sa svim pripadajućim zakonskim pravima i društvenim beneficijama, a koje zakonski nije zaslužio, te da je lažno prikazao podatke o svojim znanstvenim radovima prilikom svog izbora u znanstveno nastavno zvanje redovitog profesora. Nesporno je i da je u prijavi navedeno, a u odnosu na privatnog tužitelja

Linu Veljaka, osim sve isto kao i u odnosu na Antu Čovića, još i da je sudjelovao u ozbiljnoj znanstvenoj prijevari i da je iznio lažne podatke o Čovićevim znanstvenim radovima. Pravilno, i po stajalištu ovog drugostupanjskog suda, prvostupanjski sud zaključuje da su navedeni navodi, a za svaku prosječnu osobu pa tako naročito i za privatne tužitelje, pogodni škoditi časti i ugledu privatnih tužitelja. Osim toga, prvostupanjski je sud osnovano zaključio i da ti navodi nisu istiniti. Za takav zaključak u pobijanoj su presudi izneseni jasni i valjani razlozi koje kao takve i prihvaća ovaj drugostupanjski sud. Dakle, pravilno je prvostupanjski sud zaključio kako su okriviljenici u prijavi iznijeli neistinite činjenične tvrdnje koje mogu škoditi časti i ugledu privatnih tužitelja. Na taj su način u postupanju svih okriviljenika ostvarena sva objektivna obilježja kaznenog djela klevete.

Međutim, po stajalištu ovog drugostupanjskog suda, a protivno žalbenim tvrdnjama privatnih tužitelja, pravilno je prvostupanjski sud zaključio kako nije sa sigurnošću dokazano da su okriviljenici inkriminirane zgode postupali s namjerom naškoditi časti i ugledu privatnih tužitelja. Pri tome je sud, između ostalog, imao u vidu da su inkriminirani navodi izdvojeni iz cjeline, tj. iz opširne i detaljne analize radova privatnog tužitelja, a u kojoj su i izvršene precizne usporedbe tekstova. Također je pri donošenju takvog zaključka o nepostojanju namjere klevetanja, prvostupanjski sud imao u vidu da je sporna prijava dostavljena na adrese ukupno 14 tijela, a od kojih svako to tijelo djeluje na području humanističke znanosti i filozofije, te je svako od tih tijela na određeni način involvirano u postupak izbora u znanstveno nastavno zvanje. Dakle, s obzirom da prijava nije poslana bilo kome tko na određeni način nije involviran u navedeni postupak izbora, pa tako nije niti poslana medijima, nije objavljena na internetu i sl., proizlazi, i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, da je pravilno prvostupanjski sud zaključio da su okriviljenici prijavu poslali samo tijelima i institucijama koje su na neki način i ovlaštene procjenjivati etičnost auto-plagiranja. Kako je prijava i podnesena zbog, po mišljenju okriviljenika, neetičnosti postupanja privatnih tužitelja, s tim da bi se o etičnosti takvog postupanja moglo, kako to u svom iskazu i navodi svjedokinja Milena Žic Fucsh, raspravljati u nedogled, te kako su okriviljenici, s obzirom na dužnosti koje obavljaju, imali pravo pa čak i dužnost podnijeti prijavu ukoliko smatraju da postoji takva neetičnost, pravilnim se ukazuje zaključak prvostupanjskog suda da nije sa sigurnošću dokazano da su okriviljenici prijavu podnijeli u namjeri klevetanja privatnih tužitelja. Stoga i neosnovano žalitelji tvrde suprotno, a posebno ukazujući na činjenicu da su okriviljenici odbili ispričati se privatnim tužiteljima, navodeći da su i na taj način upravo manifestirali i potvrdili svoju namjeru da oklevetaju privatne tužitelje.

Zbog svega navedenog, osnovano je prvostupanjski sud zaključio kako nije s potpunom sigurnošću dokazano da su okriviljenici počinili kaznena djela klevete. Naime, nije dokazano da su u postupanju okriviljenika ostvareni svi bitni elementi kaznenog djela klevete, konkretno, nije dokazana namjera klevetanja, a kao subjektivni element inkriminiranih kaznenih djela iz čl. 200 st. 2 KZ/97.

Iz izloženih razloga, a s obzirom da nije utvrđeno postojanje povreda zakona koje drugostupanjski sud povodom žalbe temeljem čl. 379 st. 1 toč. 1 i 2 ZKP/97 ispituje po službenoj dužnosti, temeljem čl. 387 ZKP/97, valjalo je žalbe privatnih tužitelja odbiti kao neosnovane te potvrditi prvostupanjsku presudu.

U Zagrebu, 26. studenog 2013. godine

ZAPISNIČARKA:

Sanja Bračić, v.r.

PREDsjEDNICA VIJEĆA:

Sonja Primorac Lahovski, v.r.

Za točnost отправка – ovlašteni službenik
Višnjića Boras

